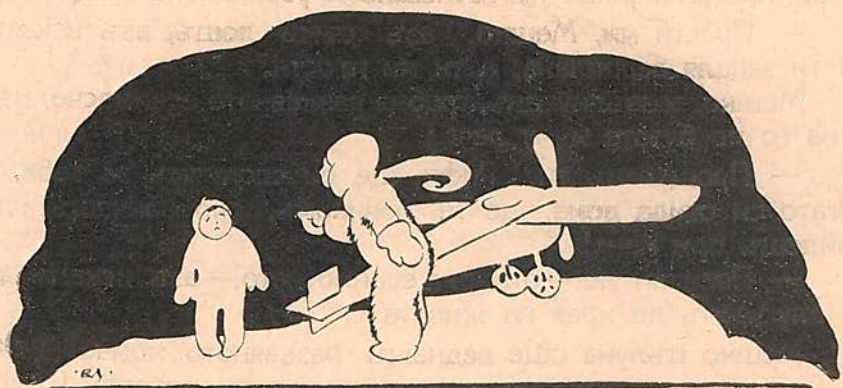

— Това е нашето северно сияние, — обясни ескимосътъ. То единствено ни свѣти въ дългата тримесечна нощъ. Отъ тогава Мешко често излизаше отъ колибата, за да се радва на чудното северно сияние, което никъде другаде на земното кълбо не може да се види.

Мина се много време. Еднажъ ескимосътъ каза на Мешко.

— Хайде, Мешко, ела да отпразднуваме нашия най-голямъ празникъ — изгрѣва на слънцето.

— Ура, значи свърши се тъмното тегло! — извика Мешко и стана, а заедно съ него се разшетаха ескимосчетата и майка имъ. Всички почнаха да си обличатъ новитѣ дрехи, да пѣятъ и да скачатъ. Само Мешко нѣмаше какво да облѣче ново.

— Прости ми, Мешко. . .

— На ти, Мешко, и на тебе едни нови панталони отъ тюленска кожа. Може ли на такъвъ празникъ да нѣмашъ нищо ново? — каза ескимосътъ. Обу Мешко новитѣ панталони и излѣзе заедно съ всички, да посрещне слънцето.

Навѣнъ се бѣше събрало цѣлото село. Всички гледаха на югъ и пѣха.

— Ето го! Слънцето! Слънцето! — завикаха изведнажъ всички и заиграха и запѣха извѣнъ себе си отъ радостъ.

Но колко голѣмо бѣше Мешковото очудване, когато слънцето, намѣсто да се издигне високо на небето, плъзна се по хоризонта и веднага се скри.

— За днеска стига, — рече ескимосътъ, — утре ще свѣти повече, после още повече, додето пакъ дойде нашиятъ тримесеченъ день.